

[Arbejdsministeren]

hvad det er for midler, vi skal anvende. Den debat ligner til forveksling de debatter, vi så mange gange før har oplevet her i folketings-salen om dette spørgsmål.

Det er klart, at når ungdomsarbejdsløsheden er så høj, er det et spørgsmål, der må optage og forpligte partierne på tværs af partigrænserne, og det er også i lyset af det, jeg oplever fru Ritt Bjerregaards og hr. Svend Aukens indlæg som en udstrakt hånd til regeringen om at medvirke til et fornuftigt forsøg på at få klaret en del af ungdomsarbejdsløshedsproblemerne.

Jeg kan ikke lade være med indledningsvis at berøre noget af det, som fru Lilli Gyldenkilde var inde på i sit indlæg. Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at det havde været bedre, om man havde fået en redegørelse fra en dynamisk arbejdsminister. Men hvad skulle så denne dynamiske redegørelse være gået på? Skulle den redegørelse været gået på, at vi skulle have haft endnu flere af disse kunstfærdige lappeløsninger, som vi hidtil har haft? Det synes vi faktisk ikke ville være en god idé.

Vi har fra regeringens side sagt, som det fremgår klart af redegørelsen og det, undervisningsministeren tidligere har sagt – og som fru Lilli Gyldenkilde er enig i – at hovedsigtet må være at give de unge en uddannelse. Når vi fastslår dette, er det ud fra den betragtning, at alle de undersøgelser, der har været om, hvordan ungdomsarbejdsløsheden har virket i praksis, har sagt os, at de, der klarer sig dårligst, er dem, der har den dårligste skolegang, det korteste forløb eller ingen eller den ringeste uddannelse. Derfor er det ikke rigtigt, at man står op og siger: ja men det er da meget godt med uddannelse, men der skal også noget andet til. Uddannelse er det centrale, hvis man vil klare sig godt i et samfund, der – som også fru Lilli Gyldenkilde er inde på – i højere grad vil blive præget af den teknologiske udvikling. Jeg tror, det vil være et samfund, hvor alle, uanset om de så er unge eller voksne, løbende vil blive nødt til at få deres uddannelse og arbejdssituation ajourført.

Fru Lilli Gyldenkilde talte så pessimistisk om, at der ikke kan komme flere arbejdspladser. Men det kan der jo godt. Det, som regeringen ønsker, er, at vi får en langsigtet erhvervsfremmende politik, der kan skaffe flere normale arbejdspladser. Det tror vi og-

så på der kommer. Men vi er enige i, at på grund af den høje ungdomsarbejdsløshed og på grund af, at de unge årgange vil være i top her i midten af 1980'erne, vil det være nødvendigt med nogle ekstraordinære foranstaltninger – også nogle ekstraordinære beskæftigelsestilbud – som kan medvirke til at nedbringe den alt for store ungdomsarbejdsløshed.

Jeg må sige, at vi kører faktisk de fleste af de eksisterende ordninger videre. Vi kører de offentlige jobtræningstilbud videre og glæder os over, at der er flere, der er blevet ansat inden for de private virksomheder. Vi har ganske vist ikke noget ansvar for jobkabelsesloven, men bekendtgørelsen om jobkabelsesloven er jo trådt i kraft her den 1. marts, og deraf fremgår det klart, at det skal være unge mellem 18 og 25 år, som kommer ind i jobkabelsesprojekter. Når vi nu har den lov, håber vi også meget, at den lov vil blive brugt på en sådan måde, at den kan skaffe unge varig beskæftigelse og selvfølgelig helst inden for private virksomheder, fordi erfaringerne har vist, at de unge, der kommer ind i de private virksomheder, har den største chance for at kunne forblive i beskæftigelse.

Både fru Lilli Gyldenkilde og fru Ritt Bjerregaard beskæftigede sig med spørgsmålet om harmonisering af støttesatserne. Det var næsten, som om fru Lilli Gyldenkilde troede, at der var tale om en anden redegørelse end den, regeringen har fremlagt, at der var tale om en redegørelse, hvor der var et meget langt og et meget udførligt afsnit om harmonisering af støttesatser. Der står faktisk ikke et ord om harmonisering af støttesatser. Det var også det, fru Ritt Bjerregaard påpegede. Det gør der ikke af den grund, at regeringen ikke har truffet nogen beslutning. Det, vi har drøftet, og det, som man kan drøfte – det var også det, som hr. Ole Vig Jensen fremdrog – er: hvad er det, unge har af muligheder i dag? Vi har nogle unge, som er på bistandshjælp og lever en passiv tilværelse, og der er også mange enlige kvinder med børn, som vi har svært ved at få motiveret til uddannelse eller arbejde, og så har vi altså nogle unge, der går i gang med en uddannelse. De sidste får en forholdsvis lav støtte – i hvert fald i forhold til, hvad de kunne få, hvis de var på arbejdsløshedsdagpenge. Det er klart, at det kan være lige så rigtigt at gå ud og have arbejde, at have praktisk arbejde,